

Pethes Mária

Magyarország formájú kő

Különös varázsú, látomásos világ

Pethes Mária e kötetében hitelesen tárja elénk megszenvedett élményeit, legbensőbb érzéseit, csalódásait, reményeit, vágyait. Ez az érzékeny költő korunk minden gondját jól ismerve szót emel a mai ember, s a közösség, a nemzet igazáért, jövőjéért. Verseivel – akárcsak kötetének mottójával – óv minket a hamis próféták hazugságaitól, hízelkedéseitől, a haszonelvű társadalom pénzimádatától, hajszoltságától. A szellem-deportálásos években édesanya nyelve boldog szavainak felhatalmazottjaként ír hazájáról, és ha felsír a Tó parton / egy Magyarország formájú kő, szívére szorítja, és költőtársát is így biztatja: *őrizd arcodon az anyaföld mosolyát!* Bensőséges kapcsolata van szűkebb hazájával, az otthont adó agárdi tájjal. Megkapó hangulatú költemények vallanak arról, hogy együtt lélegzik a természettel, szinte nem tud betelni szépségeivel, amikor *fűszálak ledőlt oszlopcsarnokát bevilágítja / egy színpompás gyík futófénye; és Elalvás előtti imára fák lábához térdepel az est.* És ahogy érti a pletykás mogyoróbokrok sugdolózását, az elvetett magok dalát, olyan természetességgel beszél halott anyjához, nagyszüleihez, művészbarátaihoz, jelenként éli és írja meg múltját én is ott futok fodros szoknyában / nagyanyám fahéjas kalácsának / illatszoltárába kapaszkodom – kimentve az eltemethetetlen értékeket – számunkra, olvasói számára is. Hirdeti a szerelem megtisztító erejét is – élőbeszéd szerű, nyelvi leleményekkel teli sorokban.

Engedjük, hogy egész lényünket átjárja ez az izzó szenvedélyű, különös varázsú, látomásos képekkel teli sokszínű költői világ!

2009. március 6-án, Pécssett

Rónaky Edit

Pethes Mária
Magyarország formájú kő

A borítón Szigeti Szabó János festménye

© Pethes Mária, 2009

ISBN 978-963-88142-1-0

Kiadja: alkoTÓház

Felelős kiadó: Tóth Katalin

Fotó: James Cage

Borítóterv és tördelés: Gembela Zsolt

Nyomdai munkák: Robinco Kft.

Felelős vezető: Kecskeméthy Péter

Pethes Mária

Magyarország formájú kő

alkoTÓház
2009

Ímé, én a prófétákra támadok,
a kik hazug álmokat prófétálnak,
és beszélnek azokat, és megcsalják az én népem
az ő hazugságaikkal és hízeltedéseikkel, holott
én nem küldtem őket, sem nem parancsoltam
nékik, és használni sem használtak e népnek,
azt mondja az Úr.
(Jeremiás könyve 23.32)

KÓMESEK

Már nem volt elég
az az egy kővé dermedt bárány,
hogy elvegye a Világ bűneit,
és mind elcsipegették az éhesek
a városhatár elé kitett kőkenyeret,
minden május este megtántorodott
a hársfaillattól lerészegedett udvar,
macskakövei eszelősen sivalkodtak,
egy lendkerekű kabóca
addig zenélt a lomb között,
míg rugója el nem pattant.

Az éji lepkék feketelyukakat ütöttek
az albréteg jobb időben hófehér plafonjára,
és az óra metronómnak képzelte magát,
azt hitte, hozzá fogjuk igazítani életünk
szimfóniáját, de átláttunk üveglapján,
tudtuk, hogy óra és ismertük azt a
megzenésített frázist, hogy az idő
gyorsan száll, és igyekeznünk kell
egymás megölésével mielőtt jobb
létre szenderülünk, ezért hirtelen
levetettük magunkat az együtt töltött
évek szakadékába megmunkálatlan
féldrágakövek közé.

SZÉPIA-RAJZOK ANYÁMRÓL

Égi csilláron a csillagok kagylófényű
fogsorod. Kitakart melled a Tejút,
a ráhajló Hold csak úgy, magának dönög,
ahogyan szívünk rezdülésétől muzsikába
kezdő, karácsonyi bögre. Mindenről
te jutsz eszembe. A tárt karokkal futó szél
„ki-jön-a-házamba” játékos játssza,
ajkadra fókuszál a fasorban pipiskedő
kandeláber fénycsóvjaja. Nem hallom, mit
kiáltasz, csak látom, mandulavágású szemed
formázza a kőre zuhant fagyott madár.
Az út gödre, könnyeim víztározója. Hiányod
kiapadhatatlan forrás. A bánat vörösre sírt
szemét tükrözi az ég. Sosem csendesül az
éjszakák varjúkárogása, de amint
kinövekszem a sötétség albatroszszárnya alól,
egy némafilm szépia-rajzait vetíti
a sírkert kőfalára az emlékezés.

ABSZTRAKT KÉRDÉSEK

Honnan jössz vajon
múltad átizzadt pulóverében
Fényemtől elvakult szemed hinni fog
a tóba vésett madárdalokban
Milyen állócsillag ékesíti majd
összekócolódott koronádat

Megijedsz ha szembetalálsz magad
halottmosó tegnapjaimmal
Mosolyodban felismerem vajon
a váltóáramú érzelmeket
És meglátod-e szemem vizében
a citromfüvektől lerészegedett réteket
Vajon elég lesz szívdobbanásod
hogy rianást okozzon
eljegesedett holdam felszínén
Tudni fogom-e hogy te vagy az
aki felett minden kétezer évben
kigyullad az elrendeltetés lámpája
Csendet kérünk
Adás

És hogyan bizonyíthatom be
kurvára egyszerű lenne
lázadozás nélkül elfogadni
hogy hamuvá kell égni a villámcsapásokban

De te vajon emlékezni fogsz a jelszóra
ami a barlangokról elmozdítja a hályogot
Vénák végrendeletét hozod kezeden
vagy a világ összes selymét
amivel befoltozod atomcsapástól megrepedt
hasfalamb

Megérted-e miért siratom a májcirrózisban elnémult
rózsák harci kürtjeit
Bömbölsz-e mint a tegnapi orkán
és gesztenyék sündisznóhadát zúdítod
felnyitott mellkasomra
És bízol-e bennem ha megtudod
hogy szerelmek elektrosokkjai
havak tűszúrásait internálták szívembe

AZ ÉV HUSZONNYOLCADIK VASÁRNAPJA

Sárga kabátgombokká lettek a margaréták.
Átszökdécselt fölöttük a bakfis nyár,
unásig nyaggatta kérdésével szirmukat:
szeret? Nem szeret. A fák mögül mogorva
ősz leselkedett, bamba bronzfény ült
a vasárnap ingoványában. A házak, mint
jól lakott tehenek álltak, és dinnye szendergett
a kosárban, ahogyan küszöbre tett gyerek.
Napraforgók csontváza felett dorombon
zörgött a szél rekviemet. Rabszolgahad
volt a fejét lógató árpa, a határban pazar
emlékmű, egyedülálló nyárfa emelkedett.
Hullámok friss fröccsenését magához
rendelte a part, és fűvel-fával összefeküdt
a céda ég. Itt-ek és most-ok gombostűvel
rögzített lepkegyűjteményére irigykedett az
idő, betonnak álcázta magát az eseménytelen
jelen, és Cartoon Network rajzfigurákat keltett
életre egy unatkozó felhő.

TÖMJÉNSZAGÚ HOLD – VINCZE MÁRIÁÉRT

Érdesre sikálta a Semmi bőrét
az utolsó napon a szél
- legalább kitapintható lett -
Sündisznók rőfögtek
a felvázelt avarban
kicsinyeit vezette anyjuk

A sötétség óriás szájából
tömjénzagú Hold bukott föl az égre
és a rózsák felajánlották
szirmuk becsületét
Így tisztán lehelték
ajkadra megbocsátásomat

Szemhéjad alatt úsztam a gyászfekete
gyorsan szilárduló csarnokvízben
Sietnem kellett
hogy felhozhassam mélyéről az emlékeket
mielőtt magába zárványoz
íriszed borostyánja

Lelked léghajójába
angyalok leheltek felfelé mozdító fényt
miközben oratóriumuk
tested megbomlott illatát
jégzilánkokra zilálta

A folyó partján ordította Istenhez
Kövekkel zúztam be az ég kristálykupoláját
Annyira kellett volna még

Csak az élet előszobájában álltam
ruhából átalakított ruhában meztellábasan
mindenre rácsodálkozó vidéki kislány
Eligazodásra nem maradt más
mint áldozatul felmutatott szíved
vértelen stoptáblája

VALAHOL MAGYARORSZÁGON

Amikor a fák kifosztását elunták csőcselék
szelek, tűzcsóvát hajítanak elrettentésül az
ablakokra. Az élettér befagy, kitarja dörgő
kapuját az éjszaka. Csipkézett porcelán az ég,
nyöszörög rajta a Göncöl, mint halottas szekér
kereke. Aurora Polarisz a kandeláberekben.
Havak gőze fölött inhalál a fény.

Itt nem fontos semmi.
Portósan keringsz, mint küldeményeid.
Követhetetlen. Valahol Magyarországon
idegen postaládában vacogó szavak.
Fasorboltívvel áthidalt távolságokat
jár be a levélkihordó, tévesen bedobott
újsághírek ólomból öntött szárnyain
újrafogalmazott történelem zörög.

Visszavont rendben éltünk.
Apámnak az elvet jelentette,
nekem a jutalmat, mert érte
jászolkezei közé vette arcomat
Anyám. Neki, míg élt, csillag
maradt fenyőfánk csúcsán.

Megbízhatóan távolodunk. Csupán
a havon csikorogó, átkeresztelt
Három Királyok érkeznek
kisdreményt köszönteni rendezett sorban,
József Lorca Attila Marquez Hontalan.

Az asztalon kalács.

ARCOD MANDALÁJA

gondtalan napfény csipkézte
a szellőtől pánikba esett nyárfák leveleit
a kertvégi eperfa alól cefreszag dőlt
és nagyapám diadalittas arca fénylett
mikor az első pálinkát felmutatta az égre
saját főzet
és nagyanyám mosolya koszorúzta az enyémet
amikor megengedte
hogy a tojással szelídített likőrt
átszellemülten vegyem nyelvem hegyére
miként majd évekkel később csókokodat
sárga lepkék jártak inni
az orgonafák árnyékában dőzsölő csaphoz
boldog voltam
mert átnéztél a szomszéd kertből
ahogyan most az idő gyöngyvásznán
mint fürkésző gyerek

*

törvénytelenül ültél
szívem terített asztalához
pedig etikám elektromos vezetéken
ott volt a figyelmeztető tábla
vigyázat nagyfeszültség
sokáig vártam
de mire rájöttél mit kell tenned
már nem volt
se teríték
se asztal
se szív

*

szívem lőtt madár
kapillárisain homokszemek peregnék
valahol a testemben
összeáll belőle arcod mandalája
amit aztán a bölcs szerzetes-idő
a semmibe fúj

VÉGLEGES CSILLAGRENDSZER

Valahányszor beletörődik a világ,
hogyan az árvaság fénytompítóját
immár utolsó szempillantásig viselnie kell,
ha szabad szelleme erdőségeit
útonálló ősz fosztogatja, és hó pólyálja
a városlakók fűvel benőtt szívét,
akkor kell kiimádkoznunk
a ligetek közé ékelődött vadföldek virágait,
ellobbantani az eleven titkok lángját,
utolsó jajszóig kifosztani az éjszakákat,
megszeppent mécses fénye mellett urnába zárni
az egymást nélkülöző idők vakfoltjait,
tiszaforrás-ajkunkat szent fénnel glóriázott
szerelmünkre tapasztani, hogy végleges
csillagrendszer őrködjön felette.

MATTLAKKAL BEVONT AGÁRDI ALKONY

Angela Davis-hajsisakban a gömbakácok.
Hangkokárdát viselnek az énekesmadarak.
Minden ág eléd hajol az úton, hátha
megverseled valamelyiket. Árnyékkodat
botjára szúrja a gyepmester, és a majális
nyomán maradt szeméttel együtt zsákba
teszi. Gyermekkorod ugróiskoláját elfújja
a mindig délnyugatról érkező szél,
csak a csattogószárnyú falepke
kerepel füledben tovább. Átnézel a fák
koronáján, és lehalkítod lépted,
ne döngesse a földet, ami
helyetted öleli Anyádra magát.

*

Arany szálakkal szövö át
a fasor zöld brokátját a Nap.
Kéken terül a békesség a városra.
Hallgat a lekaszált fű,
nem siratja magát a hátára fordult bogár.
Pletykás mogyoróbokrok sugdolóznak
arról, hogy érted megbocsátottam
minden ellenem vétkezőnek.
Nyájától elszakadt
bodros felhő hasal a Tó tükrére.
Szíved kondulását visszahangozza
a templomharang.

*

Halántékokról nyitnikék száll
a cinegék torkába, és ha mosolyogsz
dalolni kezdenek az elvetett magok.
Irigykedve nézi szemed sugarát
a Tó, és feketeségére áhítozik az
éjszaka. Az utolsó egyszarvú vagy.
Úgy vigyázlak, mert jóságod
fel kell mutatni a világnak, nehogy
megfeledkezzenek arról
a többiek, miért születtek a Földre
embernek.

*

Ami szerelmet neked ajándékoztam,
örökre az enyém marad.
Ami benned szándék volt csupán,
mindörökre elveszett.

BOLDOG NYARUNK DICSÉRETE

Pipacsok táncolnak az árokban
Tapadós boleróba simulnak a szirmok
és mint idétlen bakfisok
kacagnak a százszorszépek
Elég ha kisujjad felmutatod
Levelek közt az ágon
mint retró pénztárcán
kihívó rúzsos mosollyal
a háromdimenziós gésák
kacsingatnak a cseresznyék

Boldog nyarunkról dúdol
vidám polkát a tartós hullámmal
ondoleált kígyófűz
és az úton a mindig érkezésedről
muzsikáló kövek ráhajolnak a porra
ne tudjon bekúszni hűs szobánkba
hogyan kényelmesen elterülhessen
a bútorokon

Értünk imádkoznak a sáskák a kertben
és égnek meredő tengellyel
állnak a nyárfák
Minden ölelkezik
minket utánoznak
egymásba gabalyodnak a pókhálók fonalai
Orgonasípok az ablakon leskelődő fénypázmák
Ünnepi toccatát zúgnak
a kórusban éneklő poharaknak
Kristályhangjuk betölti az egész házat
boldog nyarunkat dicsérik
Zengik az alleluját

TANULSÁGOS FÉLREMOSÁSAIM

egyszer ingeddel együtt
kimostam utolsó ezresünket
azt mondtad:
nem gond
a gond az lenne
ha nem védeném a Naptól
kalappal fejem

máskor meg egy
- ki tudja honnan -
a mosógépbe pottyant
papírzsebkendőt ötven fokos programon
járattam fekete pulóvereddel
és a szöszök még öt öblítés után is
makacsul ragaszkodtak
azt felelted:
olyan divatos
manapság a melírozott

és amikor
egy színét eresztő pólóval
zöldre festettem
teljes nyári kollekciód
ujjongtál:
hogy a vásárlás vesződsége
nélkül vadiúj cuccaid lettek
aztán félelemmel vegyes
megdöbbenésemet látva
megkérdezted:
hát miféle rendek rabja
voltál te eddig?

KAGYLÓK

már az ősz idézi
ez a párat szitáló hajnal
tenyered zárójelében vigyázd
a nyarat oly tünékeny
akár a nyájba terelt báránnyel

*

a terasz szélére teszem
a dalmát tenger
homokjából kimenekített
lakatlan kagylókat
és hallgatom a nyár
szívéről legördülő kövek
vidám kánonját

*

változatlanul rejtőzködő
életmódot folytatnak a mókusok
akár a képtelen meglepetések
amik kitalálásához az életnek
kifogyhatatlan fantáziája van

*

a reggel olyan
mint egy esküvői zakó
gomblyukába tűzött fehér virág
bizakodó
tisztá
őszinte
de rövid életű

*

napfürdőzésemet
irigy legyek inváziója
öli meg
én meg őket igyekszem
miért is mondta Isten
egy marék homokra
légy
jah persze a békák
meg a királylányok
és az átváltozáshoz szükséges
- némi hanghatással kísért -
többször felhasználható
színházi kellék

*

a délután
mint meteorológiai léggömb
ellebeg a rácsodálkozó emberek
feje felett

*

köszönöm Klothonak
mert nem feledkezik bele
életem fonálának gombolyításába
és eszébe jut
éjszakáim centruma fölött úszó
luftballon-álmokba szűrni
orsója hegyét

*

ahogy kert csöndjébe a leánder illata
beleszédülök szerelmedbe
mindenki magányos nélkülöd
mi saját eget írunk magunknak
- nem enyém és nem tied
de valahogy mégis - szimfóniája türkizkék
erre az égre nézzünk ha majd meghalunk

ISTEN SZEMÉBEN

Isten szemében fekete piranhák
úsznak. Siratja a szenteskedéssel
megvakított hitet, az álnoksággal
megsüketített reményt, a távollá

nyúlt közelt, koponyák kozmikus
csendjét, az ostordüh húsba vágyását,
akácok koszorúba görbített karmát,
a kiválasztott homlokot, csontok

reccsenését, a végzet lándzsasikolyát,
a gravitáció lassú kínszenvedését, a
súlyosan fogyatékos emberi beszédet,

fondorlatos kérdéseket, megcsonkított
válaszokat. Gyászszalag a sínen a költő
halálmegvető bátorságát utánzó rigó.

SZENTKÉP

Hamisítatlan kék windows-rózsák
hajtottak ki József
Máriának írt mélabús leveléből
(mert a férfiak mindig
nagyon értettek az önsajnálathoz),
s olyan kedvesen beszélt benne
önmagáról, akár egy kiskutyáról,
amit azután mégis elajándékoznak.
Az asszony, bár tudta, az Úr az igazakat
megtartja, a biztonság kedvéért,
(s mert a nők nagyon
értettek a kételkedéshez),
hátha Józsefről időközben kiderül, hogy
nem az igazi mégsem, tiszteletére
egy emlékművet emelt éppen
gránitszavakból a közeli parkban.
A kivételes képességekkel megáldott kised
rég kinőtte az anyaöljászolt, a díszkertben
sétált, egy kicsiny kereszttel
a „kelj fel és járj!” bűvöletét karcolta
halottnak tűnő emberek fejére,
és amikor észrevette az obeliszket,
így kiáltott: kíváncsi lennék arra a történetre,
amiből ide pottyant ez a felkiáltójel!

AGÁRDI KONTRASZTOK

kékre verik ujjukat a bokrok
az extázisos dobolásban
eldönthetetlen
melyik kislánykori nyaramból
száll ide ez a kámforillatú csend
és mintha nagyapám Munkástól
reszelős hangján szólnának
az összedörgölődző ágak:
Violám tölts egy kis diólikőrt

*

még délután két óra sincs
és a Kossuth-csillag szirma
szimultán kontrasztban
nyeli el holnap reggelig a fényt

*

képtelenség meghatározni
hogy egy éhes macskakölyök
vagy egy legyekről felzavart csecsemő
nyekereg a szomszéd kertben
de a hang állhatatosságából
következtetni lehet elhagyatottsága mértékére

*

elgyengülök
amikor álmodban nézlek
és annyira szeretlek
hogy majd beszakad a szívem
ilyenkor valami nagyon szomorú
sanzont kezdek dúdolni

*

nem kéred
hogymint építsek templomot neked
díszes szószékkel és ikonarcod
előtt imádkozzam mert tudod
ha bálványoználak nem is szeretnélek
csupán azokhoz lennék hasonlatos
akik talentumodról hallgatnak
és zavartan nyeldekelnék
ha összefutnak veled valahol

*

milyen könnyedén elfelejtették
ingjeid a vasalatlan korszakot
hiúságuk az égig ér ha a tükörben
hirtelen jött ifjúságukban tetszelegnek
ráncaiktól megszabadultan

és pantallóid is gyorsan hozzászoktak
hogymint élükkel óvatosan haladjanak
nehogy a Nap elvágja rajtuk fényujjait
ha a boltba mész

és zakóid az illatos fényben repdesnek
felszabadultan nem is emlékeznek
összevont éjszakák csavargásainak füstjére
engedelmesen hajolnak gondoskodó kezem alá

csak én nem tudok napirendre térni afölött
hogymint a házasság szélesvásznú filmjében
a szabadság dolby system technológiával
élvezhető és zavartalanul lehet
pattogatott kukoricát ropogtatni
és hangosan nevetni amikor tetszik

DÜBÖRGÉSEK –
MOLNÁR ISTVÁN GÁBORNÁK

Két nap között egyensúlyozom
A szerda hasára teszem arcom
és csütörtök zord dübörgését hallgatom
Napok létrafokán felfelé kapaszkodom
Higannyá sűríti vérem a múló idő
Szavaim fölmelegítik felhők nyakszirtjeit
a madárnászok emlékeit cipelő lombokat
Rejtjeleket vések az elfásult kéregbe
és minden árnyékot a fénybe vezetek
Egy maradandó szót keresek
amivel elnevezhetem a világot
amit igazzá tettél
de felbúg csontjaimban a félelem
Vajon meddig enged sorsunk élni
egy lángoló igében

A KOR SZIKLÁI – DR. KOZMA KÁROLYNAK

Homlokod szikláihoz verte tajtékos hullámát a kor
Hattyúszárny-kézfejedre ráírta névjegyét a halál
pedig én örökkévalónak hittelek
Kikezdhetetlen öbölnek láttam ölelő karod C-betűjét
Rám záruló csapda lett
Fájdalom-fogház
Hamvasztást túlélő szavaid zuhognak éjjelemre
Foszforeszkáló tekinteted
barbár közelharccá változtatja békés álmaim
Hiába járöröznek lelkemben ünnepnapok
mindet zord hétköznappá silányítja hiányod

Végzetes önkívületben veti magát a mélybe
rőt színű gesztenyék hada
Koppanásuk hirdeti ez a Te évszakod
nekem hozott egy dicső ősz a világra
és kínkeserves volt az amelyikkel megrabolt

Oh mi mindannyian valaki gyászára születünk
Az elmúlást hordozunk génjeinkben
csak az Isten tudja meddig tart röpke maradásunk
meddig suttoghatjuk ég felé fordított arccal
Itt hagyhatsz ebben a rég várt pillanatban
Már magam is boldogulok
csupán a sokasodó sírok kakukkfű illatától
könnyezem

ARANYSZÁLÚ FÜVEK

Hagyj még kicsit
aranyszálú füvek sörényében heverni
Vállalom létezésem kockázatát
a felettem köröző viharmadarak miatt
Még igazítanék történéseim arculatán
tovább gömbölyíteném bizonyosságaimat
legfőbb ismét levetítéd a világ nagy újrakezdését

Csillagmennyezetemre
nézd felhőlidércek rontanak
pedig szelíd hullámok partját keresem
de ma hurrikán tépte otthon
lakhatatlan ház vagyok

Százalmasan süppedő ereimben sáridő csorog

Engedd látóhatár szélén vágató
szikár magam utolérnem
Hadd szállhassanak ki hajzatom fészkeből
pacsirták kései ivadékai
Hadd vessen röptük íve lángot
felperzselt időm csonkjain
A világ becses pillanata hadd legyenek
testek beteljesült nyara
lassú kék csendes imája
vagy jelöld ki helyem szembogarad vermében
hogy fénye kihunyásával múlhassak el

VÉDŐPAJZS – VIRÁGH LÁSZLÓNAK

Dörzspapírszelek csiszolják ezüstre
olajfák alumíniumforgács levélzetét
az érdes lélegzetű fasorban még
kitapintható a táj lassuló érverése

Gesztenyefák nyitott tenyerére
izzó kardlappal vág a fény
Egetverő benzintartályként lángol a Tó
megannyi torzót táncoltat a látóhatár
az út puskaport szítál
félő hogy berobban a harangzúgástól

Heccsedlik vöröslő ujjbegyekkel
tapogatják a hajnali homályt
és fűszálak ledőlt oszlopcsarnokát bevilágítja
egy színpompás gyík futófénye

Félelmek lobbannak el a kelő Nap mellkasán
Fűz pergamenlevelein tűzveszélyes
üzenetet betűz egy cinke
Virág jajdul fel a kertben
ahogy derékon vágja a fagy

Balogh Rudolf-díjra érdemes pillanat
után kutat egy lesifotós emlék
Blendéje száműzött kerubra zár
aki az utolsó rózsza elé emeli
tenyere védőpajzsát

PERCENKÉNT SZÁZTÍZSZER

Túlzsúfoltak a csillagok
Mindegyik ablakán egy
Kedves halott báméskodik
S ha Isten megzúgatja
csellószelek húrjait
vegyes karra írt rekviem
tölti be az eget

*

Amikor megszületted
mezítelenséged illúzióját viselted
Bölcsődül szüleid teste
szolgált a paraszt-barokk ágyban
S ha felsírtál éjjel
farósák fakadtak fejtámláján
Szép lassan belenövekedtél a heverőbe
és tovább áhítoztál a ringatásra
Végül megadta az Isten
(mert mindig megadja
amire oly nagyon vágyunk)
de vaksötét gödörben
sárkarokkal adta meg

*

Hajnalban nyirkos barlang a fasor
Vízköves szívemre csordulnak
panaszos fák könnyei
Remekmű cseppkövet táplálnak
kócos ereim

*

Intelmeidet
szívdobbanásom satupofái közé
szorítják óvatlan másodpercek
Anyátlan lányka ölelem emléked
szemét csukogató kaucsukbabáját
Kérdőjellé görbül a hitem
templomkertjében álldogáló
nyírfa csontváza
Megrándul kezemhez nőtt kendőd
törött hattyúszárnya

*

Mosolyod márványba vésett
tüntetés a véglegesség ellen
Anya Szentegyház
hústövis vagy szívbillentyűmön
percenként száztízszer fájsz

SZÍVKONDULÁS – DULÓ KÁROLYNAK

Ideje van a fohászkodásnak
Kondítsd meg szíved
Szántsa fel zúgása a visszhangtalan eget

Fejtsd fel napszakok horgolt terítőjét
Szúrd a fonál elejét az inzulinos tűre
hogy cukorbájos mosolyodhoz
visszatalálhasson a gombolyaggal
játszadozó macskád

És ha színjátészó maszatolásnak látod az ősz
hallgasd okkerek és karmazsinok sikolyát
Tapogasd le pókhálóba fűzött
harmatkristályok kottáját
Ugye milyen szépen muzsikál az elmúlás

Fűz imasátrát arannyal fűjja le a szél
Tartsd koronájába zsoltárba font kétségedet
Fülej a vadludak győzelmi jelére
miniatűr kalapács veri piciny üllőre:
„mentsétek meg lelkeinket”

Ne szégyelld
ha szemed sarkából bú szivárog
Az az igazgyöngy is tied

S ahogy az utolsó rózsa szirmán
kiütköző könny tükör egy hangyának
úgy vagy tükre te is hallgatag istenednek
Felismeri magát ha arcodba néz

Szívd magadba a kert zöld sóhaját
Fűszerek illatából fonj koszorút
Kis vázonzsákban akaszd az ablakkilincsre
régvolt nyarak kislánykacagását
És ha felsír a Tóparton
egy Magyarország formájú kő
szorítsd szívedre
ne fűrészelhesse tovább
semmilyen hullám

VILÁGTALAN SÓLYOM

Amikor ég felé tárja karját a nyárfa,
lombjában világtalan sólyom panaszkodik.
Elsírja előlem minden könnyemet.

Hagyom, hogy az ékszerész idő
ütésálló redőkkel kendőzze, aranylevelekre
vésse arcképem, nehogy elfeledjete.

Féreglyukakat rág belém a félelem.
Új és új igazságokat kísérletez ki,
hogy alagútja átjárható legyen.

Tapogatózó léptekkel halad a Nap,
szürkület után szokásos útvonaláról
nem tér le a gondolat.

Köd tűje szitává lyuggatja a leszálló
légáramokba görbülő horizont hasát.
Anyám mosolya szivároog rajta át.

SÁRGARIGÓÉNEK –
KONSTANTY ILDEFONS GAŁCZYŃSKINEK

A tűz fia vagy
A lámpást hordozó
Megvallott szerelmek fölött virrasztasz
nehogy a hitet tevő szavak
csonkolt fák kampóin fennakadjanak
Tavasza őrized
a havazás ölelésébe takart virágzást
Ne félj
abból a tisztaságból megélünk majd

Vigyázod a kizöldülő öröklétet
nehogy eltiporhassa erdők hordája
Karcsú napok rétjén szétterítéd
védett madarak énekét
Pásztora vagy az állhatatos csillagképeknek
eljövendő fényéveket jósolsz nekik
Jégpáncél alá húzódott világ fölé
szabatos szavakkal Te tartasz inkubátorfényt
Gőgicsélő rózsatöveket dajkálatsz
és gégédben cetek sírásával értelmet adsz
halak néma tátogásának

Magasztalod
a hatalommal szembeszegülő alázatot
Névtelen ürességeket töltesz meg
sziklák ölében eredő csermelydalokkal
A csönd szikráit lázas kövekként zúdítod
borízú homályokra
és tűzvészként kígyóznak elő verseid
a szomorúság tövises indái között
fedezéket kereső sárgarigó torkából

MOZGÁSKÉPTELEN CSILLAG – PÉLI TAMÁSNAK

Szomorúfűz kiégett templomváza vagy
Omlatag kupolád felett papírmásé felhők
rajta neved háromdimenziós makettje
Dicshimnusz zengnek a jajsárga levelek
s amott egy angyal lombszívózza
félbehagyott álmaidat

Itt csak meghalni érdemes
Holtan mindig több barátod lesz
Ellenőrizhetetlen jótéteményeikről híresek
Leleplezik szegénységed
kibeszélik hogy bőkezűen juttatott
forgalomból kivont eszményekkel
tömték be éhes szádat

De holtodban is tudod
csak dicsőítésedre előbújt szuterénpatkányok
akik egész életükben arra vágytak
hogy hamvaid felett elmondhassák
többet jelentesz nekik mindenki másnál
most

Napnyugtakor csitul a lombok
nikotinsárga sikoltása
Elalvás előtti imára fák lábához térdepel az est
Zuhanás utáni némaságba burkolóznak
a véraláfutásos juharlevelek
s egy mozgásképtelen csillag a gránitfelhőre
karácsonyi képeslapot fest

TÉRDEPLŐ KOKÁRDAVIRÁG – FÉJJA SÁNDORNAK

Kilép bársony köntöséből a fasor.
Fák száját durva szél tapasztja be,
az öreg nyárfát Holdfényből vésett
ezüst ékszerlevél rezzenti meg.

Folyékony ólom az ég, ha megdermed,
felfedi sorsom titkait. Tartsd meg fölöttem,
és többé nem siránkozom, még akkor
sem, ha tudom, milyen vége lesz.

Keleti ember, bölcsen élsz, így hát
nagyhatalmú vagy. Parancsold a Napnak,
jótékonyan tegye hátamra nógató melegét,
ne égesse retinámra menetjegyem vízjelét.

Szólj rá a szélre, szelíden dorombolja:
jönnek még szép napok, leoldják percek kötelét
szárnyamról, s az alvó Tó fölé nemcsak álmomban
szállhatok, hogy leleplezzem az áruló nádat,
amint besúgja szárcsák fészket egy orvvadásznak.

Csak a csontritkulásos madarak röptét ne faggasd.
Hadd higgyék magukat szabadnak, hadd nézzen
utánuk hosszán, szürkehályogos szemmel
az elhullott szirmokban térdeplő kokárdavirág.

LÁTOMÁSOK IDEJE – SZIGETI SZABÓ JÁNOSNAK

Áldott, aki szétosztja tudását,
miként fekete tenyeréről a bodza
a sörétmagokat, hogy életben tartsa
énekesmadarak torkában a dalt.

Mert végül eljön a kontárok ideje.
Hangszálgyulladásos pacstírták
lábbögőznek a porcelánfák ágain,
és gerlék merítgetik vérszegény
ismereteiket az élet vizébe.

Nem hallani mást, csak a szótlan
vérzuhogást, amint óceánok
sérült dobhártyájára veri
letűnt tudományok szívveréseit.

Akkor életbevágóan fontos lesz
megbocsátani a gomolyfelhőknek,
hogy domborodó hasukból ne jeget,
hanem marcipángolyócskákat
gurítsanak az ártatlanságukat feltáró
virágokra, és tartózkodó szelídséggel
nyújtsanak vigaszt az idegen földben
bíborrá váló fekete tulipánoknak.

És eljön a látomások idejéből
az Asszony, kiben magukra ismernek
Szerelmeink.
Hasztalan sokkolja szívét a villám,

és hiába tűz hajába türkiz-diadémot
a vihar, maga mögött hagyja
a lepusztult várost.

Csípőjéhez megnyúzott fasor támaszkodik.
Köldöke iránytű – hazátlan madárrajt vezet
új Édent építeni.

Pókfonálon ereszkedik hozzánk
Az Asszony, ahogy a Tó tükrére az alkony,
s tekintetünkbe új tüzet gyújt a Bizalom.
És megtart minket hitünkben.
Amikor alászáll a korrodált égből,
a horizonton ledől a vádló kereszt.

HEGYKATEDRÁLIS – CSINGIZ AJTMATOVÉRT

Euráziában

a hegyek mozdulatlanok. Tudják,
hol a helyük. Parádés jégtükörben
tetszelegnek az álnok csillagok,
és egyenes adásban nézik,
amint szurdokba veti magát az Igazság.
Az ég nem hallja a suttogást
és vállát se rándítja az ordításra.

A test ünnepe az élet nyitánya.
A szerelem köldökzsinórja köti össze
az örökkévalósággal az utolsó napjait
morzsolgató remeteállatot.
Légszomjas magasságban szeme
lézerként pásztázza a sziklaormot.
Nem bírja feledni az Örök Mennyasszonyt.

Euráziában

a megkönnyebbült léleknek
civilizáció muzsikál a toalettben.
Ott hallható a halhatatlanok.
Az erőtlenekeket gigantikus
vízhálózatkígyó nyeli el, mert mindig
a gyarapodó erő pártját fogja a bizniszvilág.

A lélek szűkölködése a halál kezdete.
Elnémul a hegyek katedrálisa, nem
ütegeli tovább szókorbáccsal az éttert.
Hallgatnak a szirtek, és kővé fagyott
madarak hullnak Tien-san égbe vezető
nyergére. De az örök hóban az idők
végezetéig olvasható a hópárdúc névjegye.

ÁTKELÉS VALAHOVA –
WANDA COLEMANNEK

Lassan elvérzek a buszon
Fekete erek hálózák be a várost
Szememet sokkoló neonreklámok
Szöget üt fejembe
amit nem vehetek meg

Lekéstem a hófehér mellek
tejszagú csatlakozását
Hidegrázásként hűsít
a mellettem helyet foglaló
újság vezércikke

Néha megérinti vállam
de inkább ráfekszik mellkasomra
a dögnehez szabadság
Lehajtott fejjel szuszog
Zártkörű rendezvényére
csak a gazdagok kapnak meghívót

Hogyan adhatnám meg magam a konvencióknak
amikor a szépség hosszan kibomló afrikai virága
egyetlen másodperc alatt elenyészik

Néha belenyúlok az ismeretlen masszába
Mint kelt tészta folyik le ujjamon a szomorúság:
mert nem vagyok sehol
A kitaszítottság az otthonom
Villanyt sem kell gyűjtanom
beleolvadok fekete gödrébe

Nagy fal hűvösénél
csendesen kapirgálnak lehetőségeim
de sosem lehetek önmagam
Mindig mást várnak el tőlem
mint amit teszek

Egy félmosolyt vetek a koldusnak
odébb löki mankójával
a fene evett volna meg

Már csak idegszálaimon
tud hárfázni
a hajam bozótjába gabalyodott szél

Jogom sincs a boldogtalanságra
Hátrasimítom homlokom
és foncsoros tükörként
ráncaimat tartom elétek
Mélyükben elveszett ifjúságom
kípszmájling-jelére esküszöm
végetek lesz a röhögéstől

BELÜLRŐL NÉZEM – MARIN SORESCUÉRT

Jaj lesz
a zsörtölődő asszonyoknak
ha pokolra kerülnek
mert fejükből szemöldökcsipesszel
cibálják ki
a gravitációnak ellenálló mellek utáni sóvárgást
a narancsbőrt eltüntető csodakrémek kupakját
az illatosított betétek pillangós szárnyait
a kimondott és kimondatlan érveket
amikkel az örületbe hajszolták
férjeik kiürült sörösüvegként kongó
vasárnap délutánjait

Jaj lesz
a házasságszédelgőknek
akik tekintetük ágyúcsövének
célkeresztjébe fogták
mások szerelmeseit
és steril ígéreteiket szorítókötésként
tették az álmok ütőerére
mert amikor végre
rálelnek az igaz szerelemre
a pokol legrozsdásabb üstjébe kerülnek
és lapgitárrá soványodnak
ahogy kiégetik belőlük
a viszonzás zsírszövetét

Előre retteghetnek
a hazudozók is
mert a kárhozatban nyelvüket
kimetszik az igazság nevében
és húsboltok kampóira húzzák
a kizárólag a cél érdekében föllentő bajtársak

De nem nyugodhatnak
azok sem
akiket fizetett tapsnokok
sztárrá éljeneztek
mert agyuk tekervényeit kibontják
talentumot fonnak köré
és erőnek erejével
visszagyömöszölik koponyájukba
a buzgó ördögök

Most itt ülök háttal az időnek
és merészen kérdezem
Rám még mi vár
ha annyi újjászületésben
képkeretbe zártad
gellerekre kiválasztott életem
Uram

CSAK NE SAJNÁLJÁTOK – BORIS MARUNAÉRT

Ne sajnáljátok a magyar költőket
ha látjátok hogy a keserűség ránca
gyökeret ereszt szájuk sarkában
mert hitük pallosával képesek leütni
a képmutató csillagok fejét

Csak ne sajnáljátok
hogy nem telik nekik
eszterházy-kockás gyapjúkabátra
nem akarják hogy a szívük fölötti zsebben
forgalomból kivont fémpénzek
koccantsák össze fejüket
és a nagyvonalúság miatt
cserbenhagyó párjaik fényképéről
leolvadjon az esküvői mosoly

Ne sajnáljátok azért sem őket
mert többször házasodni kényszerülnek
Kevés ember viseli el
a mának élés gyönyörű terhét
aminek ágáról mindig
félíg érett gyümölcsöket pofoz a földre a szél

Boldogok ők mert lelki gazdagok
Kincseiket nem kell bevallaniuk a vámhatóságoknak
ha külföldi felolvasó estre indulnak
Csak hozzák hogy szétosszák
a halasi csipke sorokba rejtett melankolikus dalokat
a hazátlan árvaságról

a megnyúzott szabadságról
az embertelenségről
a politikai hovatartozás alapjáni megítélésről
és emberi beszédüket tükörként tartják elétek
hogy felismerjétek szép arcotokat
Mindegyre hordozzák a lámpást
és szétosztják magukat

Ne sajnáljátok a magyar költőket
ha otthonuk keresgélése közben
többször költöznek
mert egész életükben a szülőföld alá vágynak
és nem kérnek semmit
csak azt hogy vegyétek észre
az előttetek bókoló virágba borult fákat
de figyelmezzetek
az igazságos füvek vihar előtti csendjére

Nem tesznek szemrehányást semmiért
Tudják
hogy lángelméjüket azért nem dicsérik
nehogy elkényelmesedjenek
az ösztöndíjak megbízható posványában
És látják veszélytelen társaikat
amint kezükben kicsorbult tollakkal
tolakszanak a szentséges papírnál
hogy idő előtt készenlétbe helyezték
a tömjénező nekrológokat

DIAPORÁMA – KUNHEGYESI FERENCNEK

Halványuló csillagokban sorsok
időzített bombái ketyegnek. Bolygók
fényszögéből az égre rajzol születési
képletet egy sugárhajtású repülőgép.
Zuhanórepülésben földet ér a nyár
kemencéjében kiégetett levél. Csörög,
mint ásatásból előkerült fajanszcserép,
felsebzi a hajnal csecsemőtalpát.
Nagyanyám szakadt gyöngykalárisát szórja
a szél, és harkálygondolatok kopogtatnak
fohászkodó fák meghibásodott évgyűrűjén.
A Nap monumentális tojássárgája alatt
új partot képzel magának a Tó, ahová
könnyen járható utak vezetnek, és nem
dördül a köveken égzengésként több
kedélybeteg hullám. Szivárványos pára
gyászszalagot tűz a fűz imasátrára, és
könnyeivel élesztget egy viharvert rózsát.

GYOMORNEGYED

a nevetés kapocs volt
egészen addig
míg észrevettem
kivillanó méregfogad
aztán a védekezés lett
közös bennünk
te a fogad
én az életem féltettem

*

úgy őrizted tőlem magad
ahogy Kékszakállú az utolsó ajtó titkát
halálra szántan akartalak
felderíteni
és nem hittem
hogy komolyan gondolod kivégzésemet
azóta földrengés van a gyomromban
ha megszólal Judit áriája

*

átdöftem a köztünk lévő távolságot
egy vasútvonallal
azon ment a gyomornegyedbe
az étel és jött vissza hozzám a tányér
egy elnémult morzsával

*

reményem fecskéje ült a dróton
pedig tudta
egyedül nem hozza vissza a nyarat
te vérengző kandúr
lentről lested
az óvatlan pillanatot
mindig szeptember maradt

*

a köztünk lévő fal mellett
eltörpült a nagy kínai
azt hittem egyszer átkiáltasz
hogyan halló
vagy valami
de kénytelen voltam
vacsora helyett a falat zabálni
hogyan végre meglássalak
sajnos mögötte volt még egy
amit nem bírtam már gyomorral
azóta kőszagú a leheletem

*

elektromos angolna voltál
kipécéztél
pedig nem is mondtam
ajánlom magamat
de nem mérted fel
hogyan túlságosan nagy falat
vagyok
te éhen
én sokáig szárnyalásra
képtelen repülőhal maradtam

*

a legtökéletesebben szemléltető
bemutatóban az életről
akkor részesültem
amikor a kezemben tartott késsel
átvágtam egy kimúlt hal gerincét
a makacs erő a pikkelyekre sápadt
és az élet utolsó rándulását
gyomromba közvetítette karom
nem voltam képes fehér húsából enni
csak irtózáttal néztelek
épp olyan mohón zabáltad
ahogy engem is

*

a végén már
csak istent sajnáltam
hármunk között
ő volt a legmagányosabb

*

úgy haraptál a mellkasomban
ütemesen rángó mályvaszínű húsba
ahogy macskám egy énekesmadárba
őt leszidtam
kipeckelt szájából kimentettem áldozatát
téged elhagytalak
az orvosok szívem helyén
azon a tépett húscsafaton
sokáig tanulmányozták
fogsorod patkó alakú nyomát

HATÁRVONALAK – MAJA GJEREK LOVREKOVIĆNAK

Halálosan veszélyes az a pillanat
amikor az álom valóságba fordul
Ezért imádkozom
senkire se csapódjon az éjszaka aknafedele
Ilyenkor észrevétlen
vadászó macskatalpakon surran a hajnal
az utcalámpa fénye
filéző késeket dug be a réseken
és áthasítja vele a félelem magzatburkát

Mint szélütött kifejezéstarten
tekintettel messze révedsz
A redőnyön áthatoló fénycsíkba kapaszkodsz
mint biztos bizonytalanba
És tudod
a reggel sem igazságosabb
csak lehetetnyivel jobb
mert láthatod a veled szemben álló ismeretlent
Addig anonim kísértetek
lépte alatt nyekereg a fásult parkett
és agyadban kenetlen ajtózsánér
csikorgatja acélfogát
Ki tudja mitől imbolyog
részeg matrónaként szobád
és a torokszorító csend
miért morajlik akár a tenger

A hűtőszekrény szuszogása
halálhörgéssé erősödik

Feng shui vonalakon
szellemvonalak zakatolnak
és az óra életem-halálom
át csattogtatja percek piranha fogsorát

Komótosan nőnek ki a nappaliban
Az elvégzendő feladatok piramisai
és mérges gázként szivárog
a megfelelni muszáj

A sárga csekkek
ragadozó madarai verdesnek
előreszegeznek karvalycsőrüket
hogy halálpontosan találják el
gyanútlan eszméletedet

Fakírágyban kötelesség ver alád szöveget
Jaj szívesebben zuhannál
a szempilláddal körülkerített verembe
örvénylő kezek közé
hogy mélybe rántsanak
Inkább hó te hó
Vissza a tudattalan bársonyába
mert idegszálaid
mint lőtt vad izmai rángnak
de csak dermedten várod
jöjjön már valaki
vágja gyomorszájon az éjt
hogy kiokádja a határvonalakat

HATÁSSAL VAN RÁM -
ZORICA RADA KOVIČNAK

Ahogy űrűlt a rögeszméibe,
űgy kapaszkodtam beléd.
Ma meg nem jutott eszembe a neved.
Ez semmisűg!
Micsoda leműszűrolt űvsűzűzadok
nyomorognak az űrokban!
Ha esik
- ahogy ma is -
megtelik vűzzel, űs mint papűrhűjűk
ringnak rajta rűgi űjsűgűkbűl kivűgott kűpek.

Csontvűry űhen halt - a hűta műgűtti űsszenevetűsek
zűrzavarűban *valűban haldoklik a vilűg*.
Radnűtit tarkűn lűtte egy magyar baka - Abda fűlűtt
a lűpor fűstje alattomos kűd.
Jűzsef Attila nűlkűlűzűtt
mindent, ami egy alkotű embert megűillet - aztűn
űtsűri dűszmenet temette, vittűk ide-oda, kűrűsre,
tűltűsra,
mindig, aki űppen magűt tekintette
legűnkűbb jogosultnak hozzű.

De nehűgy azt hűggyűtek,
hűgy az Őperenciűs tengeren tűl műs a helyzet.
Federico Garcia Lorcűval sortűz vűgzett - ratatata! -
gulyűbecsapűdűsok a kivűgzűűfal mellkasűban,
a mai napig tűmegsűrűban porlad.

Mind mélyebbre emelkedik a Szellem.
Gandhit is kipenderítette honfitársa
a történelemcsinálásból – fáradhatatlan a fegyver,
amit földijére emel a katona.

De élnek, mégis élnek!
Lélegzetük kikölcsonözhető,
megrendelhető a könyvesboltokban.
Ezért kiáltoznak a mai költők
egészen közélről
a koponyák légüres terébe.

A szomszédomnak kínai bambuszból készült
eolja van. Megkongatja fejét
a céltalanul ödöngő szellő.
Az enyém Horvátországból való,
csilingel és zenél, mint a dalmát tenger.
Miért mondom most ezt?
Mert hatással van rám ez a szélhárfa-párbaj,
ahogy a horvát költők melankóliája is
bár nem értem okát,
hisz az antológiában szereplők között
a megjelent kötetek száma legkevesebb öt.

Nekem az emésztésem tükrözi
a világ haldoklását.
Idegrendszerem átszíri rezdülését,
ahogy sziláscet a tengervizet.
Csakhogy ő jól lakik,
én meg úgy érzem, bedilizek.
Nem akarom ezt a kakofóniát!
És nem akarok több pisikakiverset!
És ezt a tudatos tudatszűkítést sem
a tévében! Csákányt bele!

Úgy írnék valami boldogságot,
amire buknak az olvasók,
de nem megy,
mert gyomromban megállás nélkül
vonatok zakatolnak, rajtuk megannyi
kényszerből vagy igaz ügyért éhségstrájkolóval,
felpuffadt hasú kicsi négerekkel,
hatalmas szemük fekete gyémántját
beköpi a legyek.
Az ellenvonatra várnak.

Ez a világon mindenhol így van,
a fontosabbat előre kell engedni.
A mellettük elrobogó szerelvénnyel
egy huszonegyedik századi nagy zabálás
maradványait keni az ablaküvegre.

Ó, micsoda Szellem-deportálásos,
gyalázatos évek!
Akar-e közületek,
na,
akár-e közületek valaki
feltámadásosát játszani?

LÁZADÓ JÓSÁG – GREGORY CORSOÉRT

Ki vigasztalja meg a gyermeket
akinek hajkoronája
gyötrelemben felpöndörödött
idegszálak folytatódása
amit a szél tébolyultra öklöz
és az Isten háta mögött
összefüggéstelen szavakat süvölt
míg nyakán kidagad
a magára hagyatottság érkígyója

Kiben van annyi jóság
hogy megértse
a gyermeki elme gyógy-tisztaságát
és mi a jóság egyáltalán annak
akinek lelkében
az Úr láncra vert húsát töri ketté a kor
ereiben a vércseppek grogként lángolnak
fülébe pogány kísértés önt ólmot
torkára korai halálkiáltást
forraszt az értetlenség

Kinek van ereje
annak a gyermeknek
homlokára tenni üdvözítő kezét
akit tizenhárom évesen
megnyomorított a szeretetlenség elektrosokkja
és az embertelenség atomkísérletei
a felismerhetetlenségig torzították álmait
S hogy e szétporladt homlokra rátegye
kinek van hozzá keze

LEGYÉL VESZÉLYES! –
KOVÁCS JÓZSEF HONTALANNAK

Ne feledd a kövek jóságát
Nem engedik
hogy megszökjenek
amiket alájuk temettél
és vigyázzák a szikrát
hogy minden körülmények között
képes legyél a tűzgyújtásra
Gondolj esőszelíden
a májusi könnyező felhőkre

Őrizd arcodon az anyaföld mosolyát
s ha már azt hiszed
mindent felzabáltak előled
az éhenkórász farkasok
ne vonyítsd velük
az elégedetlenkedés kánonját
Vonulj tovább

Vidd szívedben
a kövek alatt őrzött hűséget
szemed fekete tengerében a sókristályokat
és egy fűszálat
hogy pengéjével el tudd
metszeni a sötétség nyakát

AMI KIMARADT –
WOLFDIETRICH SCHNURRÉÉRT

Megígérted az estét
az alkony dobhártyáját
repszto tücskök zenekarát
fűszalak komponált hullámzását
mint drukkoló nézőkét
a futballpálya szélén
és hogy kék lesz az út
ha rácsorog a mézszínű alkony
befedi a gödröket
tükörsima lesz
és mintha vízen járnék
Bátran – sikerül
csak hinnen kell az álmaimban
és hogy az eső hálója
nem csapda
aminek közepén
a hétköznapiok rezdüléseire
támadásba lendül az álnok pók

Megígérted a reggelt
az erdőből kiszabadító fényt
hogy megfejtem a madarak
arámi nyelvét
és így Istennel is szót érthetek
hogy csipkebokor-tűzön
megtanítasz járni
lábam nem porban hagy nyomot
hiányolni fog
a Nap ívfénye alatt feszülő horizont
és sírni fognak utánam
füvek közt töviseiket meresztő csillagok

Tükörcserepekből szakadt
csöndet ígértél
távol a világ nyugtalan érverésétől
egy partot
ahol esténként halászok kötnek ki
hogyan ne feledjék a gravitációt
és hogy nagy boldogságomban
másokra is gondoljak
mesélnek az óceánok
mélyén sírdogáló cetekről

ÓBB-KOROK

Pilátus

Fekete karima maradt
a lavór oldalán
amikor a vizet kilódítottam
a világ mosdótáljából
Így már egyetlen
Pilátus sem tudja
belemosni a kezét
amikor lehúzza róla
glasszékesztyűjét

Pénélopésdi

Tíz év hánykolódás a tengeren
Ne kend Poszeidónra
Agamemnon arany halotti maszk azóta
pedig egy háborúban jártatok
Ne mondd
hogy lágyékkodat a Hold lágyította
és ágaskodó vágyad
a nélkülözés miatt hanyatlott
házasságra alkalmatlanságba

És ne nevezz vénülő gidádnak
Ölem aszályos föld
Nem volt hűtlenség kapuja
pedig többen kockáztak érte az örületig
Ne hivatkozz a táncdalénekes szirénekre

Ki volt olyan jó
hogy ennyi ideig feltartott
A nevét akarom
Nem rikácsolok
ha kiveszed füledből a viaszt

Trója

Bevonszoltuk otthonunkba
azt az óriás lovat
amiről azt hittük
az Istenek küldték
hogy megvédjen bennünket
önmagunktól

Azonban éjszakánként
gonosz szavak siklottak le
belőle az eltéphetetlen kötélén
és páncélos néma percek
De a sötétben megbotlottak
a jóság morzsájával
aláaknázott szőnyegen

SZIKLAFORGÁCSOK –
JOSIP GUJAŠ DŽURETINÉRT

A múlt szakadékából emlékdasok
vonyítanak Holdat az égre

Anyám hiánya bombatölcsér szívemen
Felhőillatú mosolya Hope-gyémánt
Naftalinszagú fájdalmak
Orkánerejű sóhaj az öröklétre

Reménykedik bennem a változás
hogy végre valahára
elég lesz élni a halandókért
és megszűnik ez a meneküléskényszer
valami díszkivilágításos holnapba
és szükségtelen lesz
hétköznapi aluljáróiban szoktatni magam
a feltámadott zombik látványához

Kijelentem
Nincs mitől félnem
Csak a biztonság kedvéért hagyom
hetvenhárom napig égve a sarkkörök fényét
nehogy orvul rátok ronthasson a sötétség

UJJAINK CSENGETTYŰJÁTÉKA – MATJAZ PİKALONAK

Ki merészezi azt mondani, hogy
a halál olyan egyszerű, akár az
élet, amikor a virradatban leölt
kaszáspók lába napszálltáig remeg?

Annak van bátorsága kijelenteni,
hogy a halál az élet része, akinek
karjai között még nem didergett
utolsó útra induló. Én a halálból

jövök. Nem tudom, és talán sosem
fogom megtudni, milyen szándékkal
mentett meg az Isten, de azt tudom,

hogya ujjaidra kulcsolom
ujjaimat, csengettyűjátékuk
minden hangot elnyom.

VARIÁCIÓK A SZERELEMRŐL

A szerelem szirti sas.
Harmincévesen eldönti,
történjen bármi, élni fog.
Egy megközelíthetetlen szirtre száll,
leszaggatja elszarusodott karmait,
kirángatja merev tollazatát,
csőrét addig ütögeti a sziklafalhoz,
míg az letörik, és így teljesen
védekezésre képtelen, harminc napot
étlen-szomjan vár. Eső veri,
vihar tépázza hitét. Aztán szép lassan
kinő és repülésre alkalmas lesz a tolla,
karmával megragadhatja zsákmányát,
hogy húsából acélos csőrével
nagyokat téphessen.

*

A szerelem, akár a Vezúv,
békésen bóbiskol a nápolyi-kék
ég alatt, ölében leánder illatú álmok
ringanak, lankáiról titkolt vallomások
sóhaja száll. Kabócákkal küld szemérmes
üzenetet a fékezhetetlen vágyról. Aztán
váratlanul a plátói érzelm átfordul, lávaesőt
zúdít a tájra, olvadt bazaltjába dermed
az ölelés. Örök mozdulatlanságba
mered a legszebb pillanat.

*

Szerelmed kínai mosodához hasonlatos,
mert kiveszed lelkemből az ártalmas
emlékek-pecséteket. Tenyered
melegétől fehérneműim elpárolognak,
ki tudja, hány kering a légben
csiklandós kacagással,
csók-csipkék mámorában.

*

A szerelem veled megbízható szövetség.
Gyóntatom, barátom, apám, bátyám.
Rád bízom magam életre, halálra.

AGÁRDI AIROTIKUS

szép ágyasom,
ha izmos karodba dönt az alkony,
ruhámat hanyagul a földre vetem,
harisnyámba fények gabalyodnak,
aranyszállal átszótt kígyóbőrre
emlékeztet, és vadul vonaglik
a parkettacsíkon.

szép ágyasom,
nézd, halak ívásától pezsgőfürdő
a tó, mélyén összefonódó megannyi
hínár, az útszéli önnön maguk
kitárulkozásától bezsongó bodzák,
a ház, a mereven álló gerendák,
a kert, a járdán ide-oda tolató,
összeragadt suszterbogarak
- abba nem hagynák -,
a terasz, a szemérmetlenül bibéiket
mutogató petúniák, a felhevült szoba,
a nyekergéséről megfeledkező ágy,
minden óriás erogén-zóna,
nimfomániás lesz az óra,
ha meglátja szerelemre készséged
számba vehető bizonyítékát.
ne várakoztass, jöjj!
a csúcsra futó redőny már
(f)elszabadultan sikolt.

LIMONÁDÉBAN OLDOTT JÉGKOCKÁK

minden figyelmeztetés ellenére akkor is az élet-páternoszterben maradtam, mikor a fülkét a liftpadláson nyösörgő vasrudak lefelé menetbe taszigálták, és sajnáltam, hogy nem voltál elég merész ahhoz a három perchez, pedig mily csodás lett volna ott a vakolatlan falak közt a semmiben és egymás karjában ringani, csinos kis füledbe susogni, hogy nem szükséges súlytalan létedből elkerengened, ugyanis első perctől tisztában vagyok veled, számodra a szerelem mindössze a gyomorban az éhséghez hasonló aprócska rándulást és zsiráfnyakú péniszed időleges legénykedését jelenti, ettől függetlenül biztattalak, gyere, több napon keresztül tesztelték a liftet, semmi baj nem lehet, legfeljebb túléltem, hogy intellektuális bestiának nevezél, és lábaim közé próbálsz gyömöszölni vérszegény vágyadat, sőt még azt is, hogy egy váratlan pillanatban kilencven centis mellvédem bal kosarába dugsz egy soha többé ne keress feliratú cetlit, de mázlim volt, még felszállás előtt megláttam szerencsecsillagom, azt pulzálta, nem különbözöl semmivel te sem a többitől, te is csak arra vágysz, öledben a tálcán bekínált vacsorával és arcodon egy kivert kutya ábrázatával, hogy rabbá szeress

*

neked folyton-folyvást azon járt az eszed,

pedig, ha megfogtam a feneked, nem éreztem
többet, mintha magamét, különben is tudom,
a főnököddel (és ki tudja, kivel még)
összefekszel, de nem bánom, legalább
nem nekem kell izzadnom ebben a melegben,
most is csupán a meccset akartam nyugodtan
megnézni, de te valami új mobilról vagy
valami efféléről szónokoltál, hogy milyen jó
lenne, ha beszállnék, aztán meg elszállnánk
mind a ketten, és mindig a péniszem méretével
jössz, pedig az első behatolásnál emlékszem
azt sikoltottad, úristen engem eddig becsaptak,
és fogalmam sincs, mért voltál ennyi ideig
velem, ha annyira pontosan tudod, mit jelent
a szerelem nekem, vakolatlan falakról
hablatyoltál, de miért pont nekem mondtad,
hiszen sose voltam kőműves, pláne nem
kelemen, csak azon bánkódtam, hogy így jártam,
hülyén halok meg, holnap az újságból tudom
meg a meccseredményeket, mert álnok módon
megkaparintottad életünk vezérlőműszerét,
a távirányítót, az egészben a legborzasztóbb
mégis az volt, hogy papolás közben odakozmáltad
a vacsorát, pedig nem akartam mást, csak egy
banális estét, mikor nem veszed a szádra vérszegény
anyámat, s ha végre valahára mint rissz-rossz
vacakot
az életedből kidobsz, és úgy tekintesz rám, ahogyan
most, mint amputált végtagra egy kórházi kukában,
de ez is tökmindegy, már bevallhatom, nem vártam
tőled az égadta világon semmit, azt pláne nem,
hogy a kocsit ideadod, és tényleg mehetek
isten hírvél, egy a fontos,
hogy szabaddá untál

ÉRINTÉS – SZENTANDRÁSSY ISTVÁNNAK

Keringészavarban szenvedő rózsák
dobják rozsdás fémpénzeiket a föld
fekete bársonnyal bevont perselyébe.

A felejtés tövise körmöd alá szorul
Gennyed a csönd. Alattomos
szelek híznak a sziklakert mögött.

Fölöslegessé vált kulcsokat rugdal
az úton az éj, és bemerészkedik
az utcába a kiserdő gyantaillata.

Mélyére rántja a Tó a maradék táj
fényrózsafüzérét. Harangozó ágakra
hullott almákat aggat egy madonna.

OH, SHELLEY BÚS SZÍVE

Roncskorban élünk. Színes korszók
közt keresgélünk, pedig oly mindegy
formája, színe, ha megromlott a kút vize.

Vak nap tapogatja a romló fényeket.
Vihar előtti nyugalommal halszagú szél
somfordál a kertbe, hogy az érték bokrokra
aggatott elszürkült fehérneműjét kilesse.

Ím eljött az óra, oh Költőtársak,
hogy feltörjük századfordító emlékeinket,
és fából faragjunk királyfit rájuk,
belehallgatózzunk az idő bűgőcsigájába,
fészkünkbe hordjuk a jószág szalmaszárait,
és csőrüket a világot jelentő rombuszra tató
versfiókákat megreptessük.
Szegénykéink, nem ismerik a nehézkedési erőt,
fogalmuk sincs, mi vár rájuk, ha kiröppennek
Közép-Kelet-Európa szórványos erdőibe,
és ott a csend kígyófészkébe zuhannak.

Egy napon vészterhesen megdobbán a világ
túloldalán az Adonisz kéziratába csomagolt
bús szív, hogy felhívja az emberek
figyelmét a költészet isteni eredetére.

FRESKÓ

Szavam szegi a józan hűség
a zsebben koccanó valóság
Bekeríti terveim a szükség
szárnyam nyesi a kiszámíthatóság
Olyan vagyok
mint zenélő szerkezet tetején forgó
tüllruhás balerina
Csikorgok
Recsegek
de felismerem a vért
Szerződésünkben hull oda

A fogantatás utáni nyolcadik héttől
halálig zakatoló belső metronómom
ezúttal egyet kihagy
Tudatom tengeréből bárdolatlan szavak
buknak fel a számra túlélő lélegzetért
Türelemmel megalkotlak
Eldoblak
Megalkotlak újra
és a mű oly könnyednek tűnik
mintha nem követ törtem volna
Méz-homok-korom-víz egyvelegére
antik freskón megfestek minden pillanatot
és közölük egyet – azt az elektromos kisülést
ami a Férfi megteremtésekor
Isten ujjbögyén maradt - elsíratok

JUTALMAM, HOGY TEHETEM

Úgy bocsátlak el, miképpen halász
tesz vissza kíméletes kezekkel
éltető vízbe növendékhalat.

Menj utadra. S ha közben tieddé lesz
néhány parányi dolog, csupán azért
történik, hogy átélhesd, mint válik
hegygé, mikor föláldozod.

Ne nyugtalankodj. Minden kétséget
kizáróan tudni fogod, mi a fontosabb:
számos vágnak megadni magad,
vagy egyetlenegyen úrrá lenni.

Most eressz el engem te is. Ne akassz
meg, mint folyó sodrásában kőszikla
a megviselt gallyat. Ne kelljen várnom
időtlen időig egy kiterjedt áradásra,
ami kiszabadít, és elvisz az óceánba.

ANNYIRA ZUHOG

Jaj megbocsátod-e valaha
hogy azt hittem
hiányod boldoggá tehet

Lehúzott redőnyön át
gutaütött nyár leselkedett
kicsorbult fegyvert szorongatott a kardvirág
elszáradt növényi szárak
kántáltak sirató zsoltárt

Vízkövesre könnyeztem a párnát
mert nélküled nem leltem magam
És akkor megfogadtam
hogyha még egyszer azzá válok
benned ami voltam
minden elcsépelt szeretlek helyett
azt fogom mondani
jól van
Vagy azt
hogy engedj

Engedj szívedbe hazatalálnom

Soha meg nem érkező vonatok
cúgos kupéjában találj rá
elhagyott esernyő magamra
Szükséged lesz rám
Annyira zuhog

MEGYEK ELÉD

Hiányodat kenem a reggelihez hasított
kenyérszeletre. Eléd megyek, fogyjon
a táv. Elhagyom a naftalinba tett időt,
hogy tekintetemben meglássam azt az
asszonyt, akinek nevével kezded imáidat.
Amikor hazaérsz, néven nevezzük
régi szomorúságainkat, mielőtt békés
halálra szánjuk őket, és örömeinknek
visszaadjuk arcát, hogy felismerjük,
ha éjszakánként fölénk hajolnak
homlokunkat csókolni.

MÉCSSES AZ ÜNNEPLŐ HOLNAPÉRT

Lépted nyomában járok
Az árok vízszínén bánatvirágok lampionjai
Egy újabb kishalál előcsarnokát hagyom el érted
ahol szemrehányások és kétségek vívják
harcukat gránittürelemmel
míg visszhangos szívem bejáratánál
kimagasodnak a bizonyosság korinthuszi oszlopfői

A Holnapba megyek
Tenyeremben kavics kiszorított sóhaját
szememben egy énekesmadár röptét viszem

Mint napon szellőzködő párnák
nyirkos hajnali levegő lóg az út fölé
Átgázolok a meredélyről lezúduló
elhasznált szavak áradásán
Kigyújtja bennem a várakozás
a Holnap ünneplő mécsesét
Számban az összegyűlt kénes megbánások
mélyről feltörő ásványvízét hozom
hogy megitassalak

APOKRIF OLTÁR

Nagy közös tömegsírba hanyatlanak az évek
Földbe vetik magukat a jobb emberek
Belefehérednek a csóróságba a feketék
Szenesre feketednek a bombakísérletektől a sárgák
Feledékenységgel elsárgulnak a vörösök
Vörösré válnak a fehérek a gyűlölködéstől

Uram
ha nem gondolsz teremtetteidre
Te milyen színű vagy

Több mint kétezer éves
hallójáratodat bedugaszolták
hóhérszemek sóhajai
és a feléd szálló bábeli könnyörgések
az örökbe kergettek
Tudom én
Neked a legnehezebb
Megválaszolni
a gyermekét temető anyja
az árvaságba taszított gyermek
a magára maradó özvegy
égbe kiáltó miértjeire

Bennem nem úgy élsz
ahogy türelmesen függsz a templomban
kenetteljes szolgálók gyűrűjében
Ne várj senkire
Mert nem jönnek el érted
hogy a szüette keresztről
levegýék lelkiismeretük felkiáltójelét

Pedig még én is kérnék
Legyen ez a tömbökben szanaszét szakadó ország
a Te országod

Fordítsd népünk felé az orcád
mielőtt szertefutnak tehetségesei
mert esténként már így imádkozom:
Ez az ágy
az Oltár
Rajta fekszik a Férfi
akit szeretek
Kezébe helyezem életemet

PURITÁN TRIPTICHON –
JUHÁSZ FERENCNEK

Ingókő-hétköznapiak állják a sarat
évszázadok hegyoldalában
Turistacsoportok érkeznek
megcsodálni kitartásukat
és titkon azon igyekeznek
hogy kizökkentsék őket
állhatatosságukból
de minden lökdösődést
rúgást állnak
Olyanok mint a Költőóriások

Sírjakok kövek
Sziklamorzsálékot zúdítanak
a térképen csillaggal jelölt tájra
ahol boldogtalanok álmodják boldoggá magukat

Sírjakok földrengést
Kőlavínát a kozmikus némaságba
Hallassátok hangokat

*

A költészet kocsányos tölgye vagy
Elhallgatásod kiérdemelted
Megtiszteltetésnek veszed
hogy lábnyomodba inni járnak
az énekesmadarak
S ha egy lap versed visszaküldi
- mert túl modernnek
vagy éppen maradinak titulálnak -
nem tudják mit cselekszenek

Alig várják
hogy ruhádra sorsot vessenek

Magad vagy a veszély
Százezer könyvtár ég le tűzgyújtó szemedben
Ismered a falat kenyér hatalmát
az „ehess-ihass-ölelhess-alhass” biztonságát írod
elmémbe
Nem vádolsz
Nem vitatkozol
A legnagyobb kitüntetés neked
hogy nem tartozol a középserhez
és míg élsz nem állsz velük a sorba
A kor előre haladtával attól rettegsz
hogy posztumusz maguk közé emelnek
Nem tudok megbocsátani nekik soha
Költészeted ritkult légterében
szédítő magasságban olvaslak
Könny hull oxigénmaszkomra

*

Felszólalok értetek ezernyi túvel
eget szurkáló búzaszálak
mert meddő földre
vetettétek magatokat

Dajkállak benneteket
kereszttelen kenyerek
ha pogány kezek szagatnak
illatos húsotokba

Síratlak maradék falat
éhezőt ha nem vigasztalsz

Szánom a mindent előzőnlő
középszerűeket
Milyen magányosak
a maguknak emelt magaslatokon

Együtt halok a zsenijüket
alázattal tengetőkkel
akik szavaik Seuso-kincsét
falat reményre korty hitre váltják

OLVADÁSPONTOK –
PETHES SÁNDOR KARNAGYNAK

Rigó gázol a hajnal szenteltvizében
Csillagok lábnyomából isznak a füvek
Csontjaimban elrejtett jószág muzsikál
Mit tehetnék ma értetek?

Mire kócos álmotokból megébredtek
lángost sütök és kinyomtatom emlékeimből
bakfisnyarak vonatsín fölött rebegő sóhaját
a szegénység földrengés-előrejelzéseit
a Panna-kútjába süllyedt biztonságot
az aggodalom homokzsákjaival kettéharapott Zagyvát
nehogy megismétlődjék a szörnyűség
mert kimosta egyszer nyughelyéről
a puszta földbe tett öngyilkosokat
és a közös sírban fekvő névtelen
háborús áldozatokat

Ide teszem a spalettával védett álmok olvadáspontját
felperzselt szívek szavannáját
a fölötte kerengő évek keselyűivel
és picinyke pont lesz az aszályos szántóföldek
végén kuporgó tanya
korhadó gémeskút nyakán
vödör helyett az idő korrodál
és látható a gőgös nyárfák
karámjával elkerített
száraz agóniában fekvő mozdulatlanság

És nézzétek
ott málladozik a szülői ház
Akácok rendíthetlenségéből erőt meríteni
betérni nem lehet
Idegen birtokba ment
Homlokzatáról éppen most omlik le
egy valamikor megtámasztott kerékpár nyoma
a kerítéslécben bujkáló szű
száz éve odatett rózsza csontvázát morzsolja

Élettelen a kert
csak a nyílegyenes Termálíg vezető út hangos
rézfúvós zenekar vonul rajta
Nagyapám emelgeti a marsallbotot
kisfiúk és kislányok szaladnak utána
Én is ott futok pettyes szoknyában
nem magasodtam falum fölé
megmaradtam kicsinek és védtelennek
Szemem láttára múlik a jelen
S hogy el ne vesszek
Nagyanyám fahéjas kalácsának
illatszoltárába kapaszkodom

SZAVAIID ESŐJÉT SZOMJAZOM

Erezete vagyok leveleidnek
Bennem lombosodik léted
Levegőfüggőségben Téged lélegezlek
Halottas álmaidban vagyok hajnalmenedéked
Napcserzette földben sarjadok belőled
Benned születek
mint harangszóban ebédre hívó déli óra
Belőlem válsz valóra
ahogy idegen tengerekből idehulló pára

Beisznak engem csontod satui
Vagyok mindenedben a semmi
Csókjaidban lábadozó pille
Szavaid esőjét szomjazom egyre

LÉLEKHARCOS – JAMES CAGENEK

Fiam, Te vagy
matriarchánk zsigereiből fölzengő himnusz.
Fuvolázó becézésdallam. Örömd lágyan
cifrázott árapály, menedék gitárfutam,
fölmeredt akáciák tövisén szélorgona,
dalod lombokat előzőnlő borzongás. Fiam,
Te a Hang fényforrása vagy, a meglelt
szeretetszinkópa, hadrendben menetelő
nyárfák hátán elővágtató Élet,
a remény száján át lélegeztető csillagközi összhang.

Elhervadt szavak helyett értelmet adsz
a hangjegyeknek. Az égtájak kézen fogva ringnak
Napsugárszitárod szólamán. Lelked fuvallata
feloldja a szabályokat. Elektromágneses muzsikád
megtartja ellipsziséen a Bolygót. Létezésed gátakat
átszakító dagálya felszabadítja a végtelent.

Porózus évszázadokat, csonttá fagyott lobogókat
hevítesz, a harmónia DNS-spirálját delejezed.
Atlantiszba merülő sorsvonalad vizes árkában
kagylók morajlanak. Legázolod a hamis bővöleteket.
Éjszakába nyíló virág íriszét rezegteted,
márványfelhőket porlasztó hangrobbanás vagy.
Gyémántköszörűs szerelem tükörlapjain torlódó
földrészek, száműzött kontinens dalnoka, Te!
Pánikba esett hangnemek dajkája vagy, a Hold
fényorgonája, behavazott létre hulló tűzkristály,
Idő-imamalom kórusa, a Boldogság kilövellt rakétája.
Zsoltár vagy, Fiam, elektronikus hangszálahon.

A MELANKÓLIA MONOLÓGJA

Gyönyörét leli az élet a jajszavakban.
Görcsös csöndet gyalul az idő.
A világ ma letépett ajtókilincs.
Esténk fölött fekete rigócsapat selyemsála
hullámszik, s repedt szívémen egy lánykori
nevetés kolompol. A szorongás retinájára
fordított táj tapad. Hegyek lógnak az égi óceánba.
Szemedben a szülőföld tiszta forrásvizét
fák díszkísérete állja körül.

Költészetem áldott vidéke vagy, de ma
jégtorlaszba rekedt lavinaszavak jelzik
a szabadság-egyenlítőt. Bokámon bilincs
a pénz, hiánya láncos ólomgolyó. Csak
türelmed acélvágója szabadíthat meg. Jaj,
kérlek, énekelj közben, hangosan énekelj,
hogy elnyomd a fogaskerekek szopránját.
Nyújtsd felém kezéd a szerelem bejárt
útjáról, és Holdat huhogó kuvikok
litániájában, kivilágítatlan álmatlanságban
is maradj a hazám.

TEJÚTFÁTYOL

Kedvére múlik felettünk az idő,
a kiszámíthatóság elprédálja a kis forradalmakat.
Szívünkhöz közelítő álmok torpannak meg,
és törékeny papírhajók úsznak tovább a Tó
hullámain. Senkiéhez nem hasonlító kezeddél
új szívet gyúrok magamnak, nem faraghat
bele magának bálványt a ritmustévesztés
istene. Hajamba csillagkonfettit szór a szél,
s az ég Tejútfátyolba burkolja testem.

Nevemet bőgő oroszlán vagy, Szavak Királya,
Te! Ivóhelyé változtatod az elsivatagosodott
hétköznapot, csókod égő csipkebokorra lépteti
elő a tearózsalmot. Nádsusogású éjszakákon
verseidből a halhatatlanság szentségével felkenten
a Holnapba érkezem. Valahol egy hattyúfészekben
leroskad az öregség, és mi örökifjan gázolunk
legendás jövőnk harmatvizébe. Emlékek
idegrángásos villámhálója dermed az égre.

AJÁNDÉKOK

Vajon a karácsonyi kirakatban üldögélő
bánatos macikáknak mosolyra áll
majd attól a szája
ha rájönnek
hogy a szeretet jegyében
hamarabb melegségre találhatnak
mint a hajléktalanok bárhol a világon

Vajon visszaváltoznak alvós babákká
a cicijüket előremeresztő barbik
ha megtudják
hogy egy aberrált elme
tette világhírűvé őket

És ha az állatvédők
tiltakozásuk jeleként lefújhatják
autófényező sprével a bundákat
akkor kihez szólaljanak fel
a lemészárolt deportáltak
hogy még ma is ott keringenek
a világ aranyforgalmában
a tőlük elrabolt ékszerek

MOLEKULÁRIS BIOLÓGIA

Osztódásnak indult álomsejtek
nedvét kortyolom
Hangya vagyok Tölgyfaléteden
ágkarod totemoszlopán haladok felfelé
Bűvöletbe ejtenek a farmerkék vászonégbe
varrt csillagflitterek
Egyetlen reszkető harmatcseppben
viharok Horn-fokát kerülöm meg
Elnézem leveled fonákján
folyammá duzzadt erezed
Vakmerő hit éled bennem az átkeléshez
pedig tudom halvány zefír elég
hogy egy utolsó felmelegedés szaharájában
számban az életvizével
szerteágazó gyökereidre hulljak

A BÉKE RÓZSAFÜZÉRE

Adomány vagy édesanyanyelvem
Csipkebokrok tűzfészkei megjelölnek
Boldog szavak felhatalmazottja vagyok
Rózsafüzérbe kapcsolom őket
Napfénypólyát írok az inkubátorvilágra
Hazavezető ösvényt fogalmazok az erdőknek
Határtalan türelemmel
Hazát szerkesztek minden fűszálnak
Ország születik bennem
Szerelmes tartomány
Földjébe komponálom az aratás reménységét
Kiszámítható évszakokat gondolok rá
Nevet adok a kornak
hogy jogom legyen benne szabadon élni
Szótagonként törlöm el a szenvedést
helyette emberséget betűzők
élő szövetségeseimnek
Kimondom és örök érvényű hatállyal
a Mindenségbe repítem a szót
Béke

KÖVEK HATTYÚSZÁRNYON

Elherdált szavak folyóján kelünk át
a bizonyosság túlpártjára
Széthasadt nevetések vásznát
fogjuk vitorlánkba
Kővé vált könnyek sebzik bőrünket
Múltunk bűvészinasai hiába nevetnek
kitartásunkon

Magunkkal viszünk egy marék földet
hogy mindig velünk legyen hazánk
s ha elpilledünk fejünk alá tehessük párnának
Megszeppent hulló almák gurulnak utánunk
Felhők gyolcsába vadlúd biztatóját pólyáljuk
Én csak a mindennapi kenyér
szégyenét nem akarom vinni
de a kíméletlen szükség zsákodba teszi

Magunk mögött hagyjuk a bárgyúsághoz
szoktatott emberiséget
a szolgaságba hajszolt megalkuvást
az újra és újra ismételt bűnöktől
áporodott levegőjű gyóntatófülkéket
Elhagyjuk a járdák gödörvizén
lebegő rőt levélígéreteket
rajtuk a feladó nevét

Látjuk ahogyan tűzvész gyúl
a négy égtáj négy sarkán
Látjuk magunk mögött rianás nélkül
jégbe zárulni a Tó öblös száját
Halljuk az aszfalton kopogni a jégeső aranylövéseit
Halljuk amint a szél korbácsolja a faszor ártatlan fáit

Sírunk a tudatlanokért
akik nem tudják mit cselekszenek
Sírunk a kényelem fövényén üdülőkért
akik tudják
de jobbnak látják nem tenni
amit kellene

Sírunk az állomáson lakóért
aki előre reszketi a tél ítéletét
Legnagyobb megaláztatásáért
mert éjszakára az illemhelyről
dolgavégezetlenül a bokorba zárják

Sírunk a telefonokban rekedt virágnyelvért
az elprédált hitért
az éhhalálra szánt tehetségekért
a pirosfehérvölgéért
Hattyúkkal ríkoltozunk a kipróbált hűségért
Vonszoljuk szívünkben
az őseink sírjára őrzött köveket
Cipeljük az emberség földjére

AZON A NAPON – BORIS PASTERNAKÉRT

A legszörnyűbb az egészben
hogy tudatában vagy
eljön a te időd
Egyszer minden kalitka zárja felpattan
életre kelnek az agyagmadárcák
és eléd reppennek
Te összeráncolod szemöldököd
elrejteti a könnyeket
nehogy belefúljanak a lekopaszított erdőségeket
érted elhagyó színpompás pillangók
És jönnek szép sorban a madárijesztők
akiknek gombszemét kívájták szarka-évek
kalapjukat bekebelezték a végtelen mezők
Azon a napon felszabadító szélrohamokat
lélegeznek és elébed járulni kívánnak rég halott
költők akik – míg a balgák részegen gajdoltak -
életre dalolták a jóakaratot

A feloldozástól kezükben újra
megiramodnak a tollak
mert nagy a te hatalmad Uram
de akik felett elsiklik figyelmed
azok fölé nekik kell írni védőszót
Tekintet nélkül fajra és biológiai besorolásra
akkor mindenki egyenlő lesz
Az árulók és hitszegők
bátran előretolakodhatnak a kegyelemért
mert bízván bíznak
igaz hogy Te nem ember vagy
és megindult szívvel nem leled bennük
haragunk élvezetét

AZ EMBERSÉG NAGYKÖVETE –
DR. KOSZTICS ISTVÁNNAK

Hol van már
a harangozók megbízhatósága
ha az öntvényburákat is
plasztik-sodronyok rögzítik
a mindig rosszabbat hozó
változás gravitációjára

Hová merülnek
az emberség államalapítói
akiknek szíve köszönetté dobogja
a megpróbáltatásokat és ostya helyett
kenyérmorzsákat tesznek
a szűkölködők szájába

Hova nyílnak a bedeszkázott ablakok

Te maradtál Barátom
a kiirtott jóakarat génbankja
Tebenned bízhatunk eleinktől fogva
Szavaid aranybullája a becsület
Az indulat tudásod biztonságában szendereg
Benned mindig éber a tettvágy
a hátrányba szorítottakért
Nem fáradsz tovább álmodni
a golyóval elnémított álmot
hogy egyszer utódainkat nem bőrük
de jellemük és tetteik alapján fogják
végre megítélni

Az emberség nagykövete vagy
Kettéválasztod a diszkrimináció-tengert
hogy hazába vezesd néped
Megtiszteltetés követni Téged

A KÖLTŐTÁRSAKHOZ

Siessünk mások sebére borítani az ölelés gyolcsát
amin nem szűrnak át az előítélet szögesdrótjai
csepegtessünk halódó lelkekbe
kérletlenül életmentő emberséget
Adjunk szabad utat
a szívünkben szerelmet csattogó
éjszakai járatoknak

Emeljük magasra lombok zöldtárcsáit
hogy visszatalálhassanak a győzelem jelét
gigantikus hirdetőtáblára firkaoló madarak
Imádkozzunk értük
legyen erejük csőrük között Délre menekíteni
fedél nélkül maradt álmainkat
mert feni már ragadozó karmait
földönfutókra a fagy

Ne rettenjünk vissza
lakótelepeinkre lopakodó gyászhuszároktól
kacagjunk káromlásukon
ők a szeretni képtelen irigyek
mások maradékából tengetik életüket

Igyekezzünk begyűjteni minden fényt
kicselezni a sötét hónapok hőkövető rakétáit
Ne hagyjuk őrizetlenül a csüggedőket
nehogy felfelé induljanak amikor
kitárják a mennyország kapuit az angyalok
És ha a hitványság megkísért bennünket
kereszt helyett tartsuk elébe
sugárhajtású verseinket

TARTALOM

Kőmesék

Szépia-rajzok Anyámról

Absztrakt kérdések

Az év huszonnyolcadik vasárnapja

Tömjénszagú Hold

Valahol Magyarországon

Arcod mandalája

Végleges csillagrendszer

Mattlakkkal bevont agárdi alkony

Boldog nyarunk dicsérete

Tanulságos félremosásaim

Kagylók

Isten szemében

Szentkép

Agárdi kontrasztok

Dübörgések

A kor sziklá

Aranyszálú füvek

Védőpajzs

Percenként száztízszer

Szívkondulás

Világtalan sólyom

Sárgarigóének

Mozgásképtelen csillag

Térdelő kokárdavirág

Látomások ideje

Hegykatedrális

Átkelés valahova

Belülről nézem

Csak ne sajnáljátok

Diaporáma

Gyomornegyed
Határvonalak
Hatással van rám
Lázadó jóság
Legyél veszélyes
Ami kimaradt
Óbb-korok
Sziklaforgácsok
Ujjaink csengettyűjátéka
Variációk a szerelemről
Agárdi Airotikus
Limonádében oldott jégkockák
Érintés
Oh, Shelley bús szíve
Freskó
Jutalmam, hogy tehetem
Annyira zuhog
Megyek eléd
Mécses az ünneplő Holnapért
Apokrif oltár
Puritán triptichon
Olvasáspontok
Szavaid esőjét szomjazom
Lélekharcos
A melankólia monológja
Tejút fátyol
Ajándékok
Molekuláris biológia
A béke rózsafüzére
Kövek hattyúzárnyon
Azon a napon
Az emberség nagykövete
A Költőtársakhoz

Pethes Mária művei:

Se bújva se áldva – versek, 1999

A szerelem koldusa – versek, 2001

Lelkem Atlantisza – versek, 2003

Marionettjátékos – versek, 2007

Barbizoni elégiák – versek, 2008

Magyarország formájú kő – versek, 2009

A CSEND ÜVEGSZILÁNKJAI

Neked szórom szét a csend üvegszilánkjait,
Te biztosan Tiffany-burát tudsz készíteni
belőlük Holdcsillárnak, nehogy fénye elvakítson,
ha a csillagok hétepcsétes titkai között olvasok.

Földcsuszamlás alá temetett nyögésem viszi
feléd a légáram, mert lelked lassan tíz éve már
lelkem és a menny között leng ragacsos pókfonálon.
Csapdába ejtette múltam szélesvásznú árnyékjátékát.

Naplemente borostyánozza őszömbbe hullott
búcsúd szavát, és elanyátlanodott Lampyrisként
szívem feltáratlan földrétegébe zárványozza
szembogarad a javíthatatlan idő.

*

Felismerhető a kiszolgáltatottság
Keresztnek feszül a háta
Lábán nincsen cipő

ISBN 978-963-88142-1-0

9 789638 814210

